

Cròniques del món

Veronica Lario ha demanat el divorci al seu marit, el primer ministre italià, Silvio Berlusconi.

ROMA ■ Míriam Díez

Divorci a la italiana. La popularitat del primer ministre italià, Silvio Berlusconi, no para de créixer. Després de saber-se que la seva segona dona, Veronica Lario, li ha demanat el divorci, les enquestes mostren un augment de la valoració positiva del *Cavaliere*. Això ha estat així, en paraules de Berlusconi, gràcies a la “classe” amb què “ho he afrontat”. Fent el paper de marit abandonat i convençut que tres de quatre italians li fan costat, Silvio Berlusconi s’ha mostrat perplex arran de la decisió de la seva dona, que fa aparèixer com la culpable del trencament matrimonial. Així i tot, les desavinences personals del primer ministre no han agradat gens en els ambients catòlics. El cardenal Angelo Bagnasco, president de la Conferència Episcopal Italiana, ha demanat més “sobrietat” al primer ministre, mentre que el cardenal Kasper, l’alemany que presideix el Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat entre els Cristians, ha definit la situació d’“estranya i sorprenent”. Al seu torn, Francesco Cossiga, ex-

president del país, ha donat suport a Berlusconi, i ha qualificat tot aquest afer de “dura campanya político-mediàtica”. De fet, l’entorn de Berlusconi ha assenyalat que el primer ministre està molt dolgut, però ferm en la decisió de fer demanar perdó a Veronica Lario, a qui Berlusconi considera víctima d’un complot ordit principalment per les forces d’esquerra. “Francament, no m’esperava aquesta tempesta, tot i que en el passat la premsa ja havia falsificat fets”, va dir Berlusconi. Segons el primer ministre, s’ha planejat una “trampa” en què, “malauradament”, ha caigut la seva dona. “Veig atacs personals fonamentats en calúmnies”, assegura el *Cavaliere*. Dins el sac de calúmnies i mentides diu que hi ha la seva debilitat per les noies jovenetes. Això no obstant, Berlusconi nega que hagués anat a una festa d’aniversari d’una noia menor d’edat a Nàpols només per veure-la a ella. “Hi vaig anar i vaig saludar tothom.” De la mateixa manera, també nega que hagi tingut relacions amb joves presentadores televisives lleugeres de roba, les ano-

menades *veline*; dos dels arguments que han dut Veronica Lario a demanar la fi del matrimoni. Tanmateix, Berlusconi creu que tot aquest afer no tindrà repercussions entre els electors catòlics. “Crec que no perdre la simpatia dels catòlics”, ha dit. Sigui com vulgui, Veronica Lario, que en realitat és una actriu que es diu Miriam Raffaella Bartolini, ha confessat que ja feia deu anys que sospesava la idea del divorci. “He mirat d’ajudar el meu marit i he implorat als qui són a prop seu de fer això mateix, com es faria amb algú que no està bé, però tot ha estat debades. Em pensava que ho havia entès, però m’he equivocat. I ara dic prou”, va explicar Lario. De tota manera, el divorci del primer ministre no tindrà repercussions en l’àmbit eclesiàstic, perquè el seu segon matrimoni és civil.

PEQUÍN ■ Iris Mir

El Nepal, de nou en conflicte. 19.000 ex-combatents de la guerrilla maoista esperen en camps de les Nacions Unides per ser reintegrats a la societat del nou Nepal republicà, on la fi de la monarquia ha anat acompanyada de la signatura d’un tractat de pau que ha posat fi a un decenni de guerra civil. Ara fa tres anys els insurgents veien complert el seu objectiu d’enderrocar la monarquia, alhora que s’integraven en l’esfera política del país i deixaven les armes. Després de les eleccions de l’abril de l’any passat es van posar al

La dimissió del primer ministre del Nepal, Prachanda, ha tornat a portar el país a un clima de violència.

capdavant de la coalició dels partits que governen. En aquest primer any de república, el mateix cap de la guerrilla maoista, Pushpa Kamal Dahal, més conegut per Prachanda, ha exercit el càrrec de primer ministre del país, mentre que Ram Baran Yadav, del principal partit de la oposició, n'ha estat el president. Tanmateix, les diferències ideològiques evidents entre els maoistes i l'oposició configuren un mapa polític prou complex, en què la convivència i l'entesa són un exemple de les dificultats que poden arribar a inestabilitzar el procés de pau. La setmana passada aquesta convivència tan fràgil va esclatar i Prachanda va anunciar la dimissió. El detonant van ser les diferències d'opinió sobre com reintegrar els ex-combatents en la societat. Segons el tractat de pau, també haurien de formar part de l'exèrcit, una premissa que no convenç el cap de l'estat major de l'exèrcit, el general Rookmangud Katawal, que considera que la l'excés d'adoctrinament polític dels maoistes faria impossible la seva participació. El president del Nepal sembla estar-hi d'acord, atès que, quan feia poc que el primer ministre havia destituït Katawal, el president el va tornar a reintegrar al càrrec. Segons Prachanda, la decisió del president és "inconstitucional i no democràtica i ha empès el país cap a una greu crisi política". Ara com ara, la dimissió del primer ministre no únicament ha fet que els maoistes abandonessin la coalició governant sinó que han assegurat que blocaran el parlament fins que el cap de l'exèrcit sigui destituït. En el moment de tancar l'edició, membres de diversos partits negociaven la formació d'una nova coalició, una tasca complexa si es té en compte que els maoistes controlen la majoria del parlament i no semblen estar disposats a fer concessions per fer amainar la crisi política. Amb tot, les diferències s'accentuen i dificulten encara més la redacció d'una nova constitució prevista per al maig de l'any que ve. Paral·lelament a la negociació, al carrer les protestes dels activistes maoistes s'intensificaven, i feien augmentar la por d'un retorn a la violència que durant anys ha colpejat el Nepal.

Estat espanyol

'Lehendakari' a ritme popular

El socialista Patxi López promet el càrrec de president basc sota l'arbre de Gernika.

BARCELONA ■ Enric Rimbau

El nou *lehendakari*, Patxi López, del PSE-PSOE, ja ha constituït el seu govern, després de prometre el càrrec, dijous 7 de maig, sota el roure de la Casa de Juntes de Gernika, com marca la tradició.

Finalment, el patriotisme constitucional ja ha situat un dels seus al capdavant del govern basc, l'únic executiu autònom que encara era presidit per un *no-nacionalista*. I no han estat pas pocs els esforços que s'hi han esmerçat, especialment després de la derrota del 2001 a les eleccions autonòmiques basques. Llavors el candidat del PP de José M. Aznar, Jaime Mayor Oreja, amb el suport del candidat del PSE-PSOE, Nicolás Redondo, va fracassar en el primer assalt a la *lehendakaritz*. Els excessos verbals, formals i viscerals del front *constitucionalista* van acabar rearmant el vot nacionalista basc. I les sumes al Parlament basc van impedir l'objectiu.

Però si les sumes no quadren, es canvien els factors de suma. I així va ser com, en nom de la llibertat, PP i PSOE van acordar la llei de partits, per esborrar del mapa electoral l'independentisme representat per l'esquerra *abertzale*.

La nova manera de fer els càlculs es va practicar als comicis municipals i espanyols, on ja hi va haver algunes novetats remarcables. Un dels exemples més destacats és el del municipi de Lizarza, un feu *abertzale* on la il·legalització de les llistes independentistes va permetre que hi fos nomenada una alcaldessa del PP, Regina Otuala.

La resta de forces no il·legalitzades continuà fent comptes per adaptar-se al canvi electoral sorgit d'aquelles regles noves. Una adaptació que, ara sí, ha permès a Patxi López, gràcies als vots del PP, de sumar allò que no havia aconseguit Mayor Oreja el 2001.

El *lehendakari* López, però, sap que el seu càrrec es deu al PP. I que els populars, els ideòlegs de l'estratègia, li passaran factura, tard o d'hora. Per això mirarà de bastir ponts amb el PNB. De moment, ja ha nomenat com a consellers homes i dones amb perfils que recorden quan socialistes i penebistes compartien executiu. Per si de cas. Coses més complicades han passat, com, per exemple, aconseguir que, al País Basc, PP i PSOE sumessin prou per a governar.